

Anledning til at nævne et Par af dem, nemlig Professor Emil Poulsens Enke og Kapelmester Johan Svendsens Enke. Disse to Understøttelser ere satte til henholdsvis 500 Kr. og 1,000 Kr., og jeg antager, der ikke er nogen, der ikke vil finde, at det er rimeligt, at disse to fremragende Mænds Enker faa en Understøttelse af den danske Statskasse som en Tak for, hvad deres Mænd have været for vor Kulturs Udvikling. Under Nr. 82 findes der Forslag om en Understøttelse til Seminarieforsøger Martin Kristensen, Gedved, paa 2,000 Kr. aarlig. Martin Kristensen har i en lang Aarrække været knyttet, jeg tror at turde sige som en fremragende Lærer, til Gedved Seminarium, der er et privat Seminarium, men uagtet han altsaa har været knyttet til en privat Undervisningsanstalt, hvor der ikke er Pensionsret, er der givet ham nogle Løfter, og dels af den Grund og dels paa Grund af hans lange og udmærkede Lærervirksomhed har hele Udvalget tiltraadt, at den Understøttelse, der skulde tildeles ham, skulde fastsættes til 2,000 Kr., hvoraf der for det Aar, som dette Forslag omfatter, vil komme til Udbetaling 1,166 Kr. 67 Øre. Nr. 83 er et Forslag til en Understøttelse til fhv. Assistent i Nationalmuseet Sarauw. Det er fremkommet i Kraft af tidligere Forhandlinger, og jeg tror ikke, der vil blive rettet nogen Indvending derimod. Endvidere omfatter Nr. 84 en lille Række af Understøttelser til forhenværende Forstander Nyeland og 3 Friskolelærerenker samt til forhenværende Arkivar og Skriver Bojesens Enke. Disse Understøttelser ere naturligvis smaa, de ere hver paa et Par Hundrede Kroner, men jeg kan ikke andet end udtale min Glæde over, at hele Udvalget har tiltraadt dette Forslag. Jeg tror, at det maa siges, at mange af disse ældre Friskolelærere under overmaade trange Kaar have udført et nyttigt Arbejde, og at de fortjene en offentlig Paaskønnelse af dette deres Arbejde i Skolens Tjeneste. Nr. 85 er en Understøttelse til Børnehjemsforstanderinde Mathilda Mygind, og Nr. 86 omfatter en Understøttelse til Valgmenighedspræst Jungersen her i København. Saa vidt jeg ved, har det tidligere været Skik at give Valgmenighedspræsterne en Understøttelse af 600 Kr. Det er vist en saa hævdvunden Skik, at det kan betragtes som en Pension. Naar denne Understøttelse er sat til 1,000 Kr., skyldes det, at Valgmenighedspræst Jungersen har indlagt sig Fortjeneste ved sin Forfattervirksomhed og øvrige Virksomhed.

Ændringsforslag Nr. 87 vil jeg komme til at omtale en Smule vidtløftigere, det er stillet af det socialdemokratiske Mindretal. Kontoen lyder saaledes: Godtgørelser til gejstlige Embedsmænd i Anledning af Skattevæsenets Omregulering. Der henvises til Betænkningens Nr. 164, og det Punktum, som der er Strid om, lyder saadan: „De saaledes bortfaldne Skattegodtgørelser kunne anvendes som Tilskud til Alderstillæg til Præster som ovenfor under Nr. 2 a anført.“ Socialdemokraterne foreslaa, at dette Punktum skal udgaa. Det er en ret gammel Historie, saa vidt jeg har kunnet skaffe mig Underretning derom. Denne Skatteomregulering, som der her sigtes til, gaar tilbage til Loven af 20. Juni 1850, der udjævnedes Forskellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn. Den paalagde derved Præstegaardshartkornet nye Byrder, og disse nye Byrder maatte ikke komme de daværende Embedsindehavere til Skade, hvorfor der blev bevilget en Sum paa 8,000 Rigsdaler, i vore Penge 16,000 Kr., som Erstatning for de nye Byrder. Det blev den Gang bestemt, at disse 8,000 Rigsdaler kunde gives til Præster i smaa Embeder som en Erstatning for det Tab, de led. Det var Embeder paa under 1,600 Kr., og de fik fuld Erstatning, naar Skattebeløbet var over 6 Kr. Nu er der siden 1850 foregaaet et og andet med Præstegaardsjorderne. Jorderne ere bortsolgte, og nye Mænd ere komne ind i Embederne, saa denne Sum er nu at betragte som Tilskud til smaa Embeder. Det er i Analogi hermed, at det paa Finanslovsforslaget foreslaas, at disse Tilskud fremdeles skulle komme utilstrækkeligt lønnede Præster til gode som Alderstillæg, nemlig saadanne, som i mindst 10 Aar have siddet i Embedet i samme Lønningsklasse. Det er omtalt i Rigsdagstidenden for 1905—06, og det er gaaet saaledes indtil nu. Nu er Spørgsmaalet, om der er Grund til at ændre denne Praksis saaledes, som Mindretallet under Nr. 4 foreslaar, og her vil jeg paa Flertallets Vegne hævde, at det er der ikke nogen Grund til. Naar jeg hævder det, er det af flere Aarsager. For det første have vi her med en 60 Aar gammel Praksis at gøre, og dernæst er der ikke faa Medlemmer af den danske Præstestand, der virke under meget smaa Kaar. Og de Lønningslove, som bleve vedtagne i 1908, kom slet ikke til at berøre disse Mænd. Det vilde derfor være noget haardt, om Rigsdagen vilde berøve dem den lille Indtægt, de muligvis have